



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného JUDr. Vítem Vohánkou, advokátem, se sídlem Na Zámecké 457/5, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2005, č. j. 2005/53254 - 212, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2006, č. j. 4 Cad 90/2005 - 32,

takto:

- I.** Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2006, č. j. 4 Cad 90/2005 - 32, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Vítu Vohánkovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve věci sp. zn. 6 Ads 122/2007, sp. zn. 6 Ads 125/2007 a sp. zn. 6 Ads 126/2007 v částce 952 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 5. 10. 2005, č. j. 2005/53254 - 212, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje - odboru sociálních věcí ze dne 14. 9. 2005, č. j. KUOK/27086/05/OSV - DS/7025/SD - 182, ve věci nepovolení obnovy řízení ve věci nepřiznání dávky sociální péče.

Žalobce současně požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o uvedené žalobě. Městský soud v Praze usnesením ze dne 7. 12. 2006, č. j. 4 Cad 90/2005 - 32, tento návrh zamítl. S odkazem na ustanovení § 35 odst. 7 (nyní odst. 8) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), dospěl k závěru, že u stěžovatele není splněna jedna z podmínek pro možnost ustanovení zástupce soudem pro řízení o kasační stížnosti, a to existence předpokladů pro osvobození od soudních poplatků. Uvedený soud při posouzení majetkových

poměru stěžovatele totiž zjistil, že tento sice nemá žádný příjem, ale je tomu tak proto, že svým chováním zavinil zastavení výplaty částečného invalidního důchodu podle § 53 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. (od 2. 12. 2003), neboť se nepodrobil vyšetření zdravotního stavu, přestože byl na možnost zastavení důchodu upozorněn. Dodal, že závěr o nesplnění předpokladů pro osvobození od soudních poplatků nelze učinit ani z důvodu, že stěžovatel je spoluvlastníkem nemovitosti. Vzhledem k tomu, že není splněna jedna z podmínek pro vyhovění návrhu na ustanovení zástupce stěžovateli, bylo již nadbytečné zkoumat splnění podmínky druhé, kterou je potřeba ochrany zájmů účastníka řízení.

Toto usnesení žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl téměř nečitelnou kasační stížností, a žádal, aby mu byl zástupcem ustanoven advokát JUDr. Tomáš Sokol. Kasační stížnost pak byla doplněna advokátem JUDr. Vítem Vohánkou, jenž byl stěžovateli k jeho žádosti ustanoven pro řízení o kasační stížnosti usnesením městského soudu ze dne 30. 3. 2007, č. j. 4 Cad 90/2005 - 42. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušil.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému usnesení přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s. Přestože v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu (Městského soudu v Praze), musí být stěžovatel, který sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání, vyžadované podle zvláštních zákonů pro výkon advokacie, zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 s. ř. s., Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že v řízení, v němž kasační stížnost směřuje proti usnesení krajského soudu o zamítnutí žádosti na ustanovení zástupce, není třeba splnění této podmínky již z povahy věci vyžadovat.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Stěžovatel výslovně namítá důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. V doplnění kasační stížnosti pak výslovně uvádí důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Podle § 35 odst. 8 (dříve odst. 7) s. ř. s. může navrhovatel - v tomto případě je jím stěžovatel v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku o věci samé - u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků a je-li to třeba k ochraně jeho práv, předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát. Smyslem tohoto ustanovení je poskytnutí faktické a odborně fundované ochrany práv osobě, která by jinak měla být osvobozena od soudních poplatků (bez ohledu na to, zda řízení samo je věcně osvobozeno od soudních poplatků, či nikoliv) a u níž je takové ochrany třeba, neboť jen tak lze v kvalifikovaných případech, za splnění podmínek ust. § 35 odst. 8 s. ř. s., dostat zásadě rovnosti, vyjádřené v § 36 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení mají účastníci v řízení rovné postavení, přičemž soud je povinen poskytnout jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnout jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu. Zásada zde vyjádřená platí o to výrazněji v řízení, kde proti správnímu orgánu vybavenému kvalifikovaným, právně fundovaným personálem, stojí osoba nejen bez právnického vzdělání, ale navíc omezená ve způsobilosti k právním úkonům v oblasti pracovně - právní. Podle § 33 odst. 3 s. ř. s. je účastník způsobilý samostatně činit v řízení úkony, jen jestliže má způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu. Potřeba zastoupení stěžovatele v jakémkoliv řízení soudním je tudíž zcela evidentní a nezbytná.

Podle ust. § 36 odst. 3 s. ř. s., účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěl-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne.

Podkladem pro rozhodování o osvobození od soudních poplatků bývá zpravidla vyplněný dotazník, vydaný jako justiční tiskopis. Předložení tohoto tiskopisu není však podmínkou pro rozhodnutí o osvobození, eventuelně, tak jak je tomu v tomto případě, pro ověření předpokladu pro osvobození od soudních poplatků účastníka řízení. Poměry účastníka mohou být zjištěny i jinak. V projednávané věci vzal Městský soud v Praze za podklad své úvahy zjištění z rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, jímž byla žalobci zastavena výplata částečného invalidního důchodu podle § 53 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. od 2. 12. 2003 z důvodu, že se nepodrobil vyšetření zdravotního stavu, přestože byl na možnost zastavení výplaty důchodu upozorněn. Jinak však bylo zjištěno, že stěžovatel nemá žádný příjem. Z uvedeného zjištění Městského soudu v Praze je patrné, že u uvedeného soudu bylo vedeno řízení o přezkoumání rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o zastavení výplaty částečného invalidního důchodu stěžovatele, takže nebylo vůbec postaveno najisto, zda správně (i ve vztahu k použitému důvodu), bylo řízení zastaveno. Městský soud v Praze nemohl vycházet ze závěru, že stěžovatel zastavení výplaty dávky zavinil, přičemž v tomto zcela jiném řízení nebyl oprávněn si tuto otázku posoudit. Bezpochyby bylo zjištěno, že stěžovatel neměl žádný příjem, ostatně to konstatuje i městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí a vyplývá to též z poznatků Nejvyššího správního soudu, zjištěných v jiných projednávaných věcech stěžovatele (např. sp. zn. 4 Ads 46/2006, sp. zn. 3 Ads 88/2005). Pokud městský soud argumentuje při úvaze o nesplnění předpokladu stěžovatele pro osvobození od soudních poplatků zjištěním, že je spoluvlastníkem nemovitosti, pak neuvádí, jakou nemovitost má na zřeteli, avšak z výše již uvedených spisů Nejvyšší správní soud zjistil, že jde o rodinný domek, který slouží k zajištění bydlení stěžovatele, nemajícího jinou možnost bydlení, takže nelze tuto skutečnost hodnotit v jeho neprospěch při úvaze o splnění předpokladu pro osvobození od soudních poplatků.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel splňoval a nadále splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a je tudíž u něho splněna podmínka pro ustanovení zástupce soudem ve smyslu § 35 odst. 8 s. ř. s., neboť je evidentní, že stěžovatel nemá dostatek finančních prostředků potřebných k úhradě odměny advokátovi, jehož zastoupení v řízení o kasační stížnosti je zákonem vyžadováno. Druhá z podmínek pro možnost ustanovení zástupce je v dané věci evidentní.

Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení ustanoví soud stěžovateli pro řízení o žalobě proti napadenému správnímu rozhodnutí advokáta.

Podle ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Městským soudem ustanovený zástupce stěžovatele požadoval za zastoupení stěžovatele odměnu za dva úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení a doplnění kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému advokátovi odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve věci sp. zn. 6 Ads 122/2007, sp. zn. 6 Ads 125/2007 a sp. zn. 6 Ads 126/2007 za jeden úkon právní služby po 500 Kč, a to za doplnění kasační stížnosti ze dne 28. 5. 2007 podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a jeden režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani

z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 152 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 952 Kč. Požadovaná odměna za jeden úkon spočívající v přípravě a převzetí zastoupení nebyla přiznána, neboť podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu by odměna za převzetí a přípravu zastoupení náležela za splnění podmínky, že se uskutečnila první porada s klientem, přičemž uskutečnění této porady ustanovený advokát netvrdí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu